

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασί τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἁπασί τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν χεῖρ-γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ Διαζύγια. — Ἡ πλουσιωτέρα γυνὴ τοῦ κόσμου, (ὕπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὴν Φιλανθρωπίαν, (ὕπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Γυναῖκες ἀθλήτριαι, (ὕπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ε'.

Ὁ φόβος ἄλλως τε ἐδημιούργησε καὶ διὰ τὸν ἄνδρα αὐτὸν τὸσον δύσκολον, τὸσον ἀμφίβολον, τὸσον ψευδῆ θέσιν, ὥστε αὐτὸς πρῶτος νὰ ὑποφέρῃ τὰς συνεπείας τῆς παραλόγου αὐτῆς διατάξεως. Αὐτὸς νὰ δημιουργῇ περὶ αὐτὸν μίαν ἀτμοσφαιραν ψευδῆ, τεχνητὴν, μισητὴν, ἢ ὅποια ἐπεκτείνεται ἀπὸ τῆς γυναικὸς εἰς τὰ παιδιὰ, εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ γονεῖς ἀκόμη, ὅταν τὸ γῆρας τοὺς θέσῃ εἰς ἀπόταξιν ἢ ἢ ἀνάγκη τοὺς υποβάλλει εἰς συνοικισμὸν μετὰ τῶν υἱῶν των.

Καὶ ἔτσι ὁ ἄνδρας ἀπὸ μέλους ἀγαπητοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ προστάτου στοργικοῦ καὶ συμβούλου φυσικοῦ καὶ στηρίγματος πολυτίμου μεταβάλλεται εἰς φόβητρον, εἰς τύραννον, εἰς δεσπότην, πρὸ τοῦ ὁποίου ὅλοι χαμηλόνουσι τὴν φωνὴν καὶ κύπτουσι τὴν κεφαλὴν καὶ χάνουσι τὸ θάρρος τῆς εὐλικρινείας καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδίας βουλήσεως καὶ τῆς ἰδίας αὐθεντίας.

Καὶ τὸ κακὸν δὲν περιορίζεται δυστυχῶς ἕως ἐδῶ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φοβισμένοι, οἱ ὑποταγμένοι, οἱ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, οἱ ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως δουλεύοντες εἰς τὸν ἴδιον αὐθέντην, ἕνεκα τῆς κοινῆς τύχης, ἢν δημιουργεῖ εἰς αὐτοὺς ὁ φόβος, συνδέονται στενώτερον μετὰ τῶν, καὶ ἀσυνηδεῖταις τὸ αἶσθημα τῆς ἀλληλοβοηθείας, τῆς ἀλληλοὑποστηρίξεως καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τοὺς ἀδελφόνει, τοὺς συνασπίζει

πρὸς κοινὴν καὶ ἀμοιβαίαν ὑπεράσπισιν ἀπέναντι ἐνὸς καὶ μόνου, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ εἶναι ὁ ἰσχυρότερος—ὅταν εἶναι πραγματικῶς, διότι συχνὰ στερεῖται καὶ αὐτοῦ τοῦ προνομίου—γίνεται καὶ ὁ ἐχθρικότερος.

Ἡ οἰκογένεια τότε μεταβάλλεται εἰς δύο ἐχθρικά στρατόπεδα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν καταρρίπτει ὅτι τὸ ἄλλο οἰκοδομεῖ, ὅχι βεβαίως μὲ πρόθεσιν καὶ προδιαγεγραμμένον σχέδιον, ἀλλὰ μοιραίως, μὲ τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἐχθρικής διαθέσεως καὶ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὀρμηφυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε πάντοτε ἡ τυραννία καὶ ἡ δουλεία καὶ ὁ φόβος.

Ἡ σπατάλη τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἀδιαφορία τῆς διὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου καὶ ἡ ἀκράτητος ἐπίδοσις τῆς εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς τὰς ματαιότητας τῆς ζωῆς δὲν ἔχουν κανέν ἄλλο ἐλατήριον, κανένα ἄλλον μοχλὸν ἀπὸ τὸν φόβον. Φοβεῖται, ἄρα δὲν ἀγαπᾷ. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾷ, ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ συζύγου καὶ βίπτεται ἀκράτητος εἰς ὅλα τὰ ἀνόητα καὶ μάταια πράγματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀπασχολοῦν εὐχάριστα καὶ κάμνουσι τὰς ἀλύσεις τῆς μαλακωτέρας καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ὀλιγώτερον εὐαίσθητον. Καὶ ἡ ἀστασία τῆς καρδιᾶς τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα προδοσία, εἰς τὸν φόβον καὶ πάλιν ἔχει τὸ κύριον ἐλατήριόν τῆς. Φοβεῖται, ἄρα δὲν ἀγαπᾷ. Καὶ ὅμως ἡ φύσις, ἢ ὅποια εἶναι καλὴ καὶ γενναία, καὶ μόνον διὰ τῆς ἀγάπης δικαιωνίζεται, ἔχει ἐφοδιάσει καὶ τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς μὲ τὴν μεγάλην ἀνάγκη τῆς ἀγάπης. Καὶ ἐνῶ τῆς ὑπεσχέθησαν τὴν ἀγάπην καὶ τῆς ἀνοῖξαν διὰ μίαν στιγμὴν τὰς θύρας τοῦ παραδείσου αὐτοῦ, καὶ τὴν ἔκαμαν νὰ ὀνειρευθῇ εὐτυχίας καὶ νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ χαράς, αἰφνης ὁ φόβος μὲ τὸν δυνατὸν γρόνθον τοῦ ἀφύπνιστε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ ὄρατον ὄνειρον καὶ αἱ θύραι τοῦ παραδείσου τῆς ἐκλείσθησαν καὶ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ ἐπέταξαν, χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα νὰ γυρίσουν ἐπίσω.

Και επειδή η ανάγκη της αγάπης είναι μεγαλύτερα από την φωνή της φρονήσεως και από τα νομοθετήματα της ήθικης, η γυνή γίνεται άστατος και προδότης.

Και η κακία της γυναικός τον φόβον και πάλιν έχει ως πρωτοστάτην και δημιουργόν. Την τυραννοῦν και φοβείται να αντιστή, την πιέζουν και φοβείται να όμιλήσῃ. Και μέσα εις την ψυχὴν της συνωθεῖται δι' αὐτὸ ὅλη ἡ χολὴ τῆς ἀδικίας και τῆς πίεσεως, ἡ ὁποία με τὸν καιρὸν τῆς δηλητηριάζει τὸ αἷμα και τὴν κάμνει κακὴν και ζηλότυπον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων και φθονεράν διὰ τὰς ἐλευθερίας των και μνηστικὸν μέχρι σκληρότητος.

Και τὸ ψεῦδος τῆς γυναικός τί ἄλλο ἔχει ὡς ἐλατήριο παρά τὸν φόβον; Φοβείται ἀρχὴν δὲν ἀγαπᾷ. Και επειδή ὅστις φοβείται, εἰξέυρει ὅτι δὲν δύναται νὰ λέγῃ ὅ,τι σκέπτεται ἀτιμωρητέῃ, και επειδή εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον φοβείται, ἐξαναγκάζεται παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνδρός εις τὴν ψευδολογίαν, τὴν ὁποίαν ἀρχικῶς μὲν δημιουργεῖ ἡ ἀνάγκη, με τὸν καιρὸν δὲ καθιερώνει ἡ συνήθεια.

Ὅλα, μὰ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναικός και ὡς ἀνθρώπου και ὡς συζύγου τὰ δημιουργεῖ ὁ φόβος, τὸ αἶσθημα αὐτὸ τὸ κτηνώδες, τὸ ἡλίθιον, τὸ μωρόν, τὸ ὁποῖον ἔθεσαν οἱ θεμελιωταὶ τοῦ γένου, ὅχι διὰ τὴν προάσπιν τῆς εὐτυχίας τοῦ συζύγου, και τῆς ἡσυχίας του και τῆς τιμῆς του, ἀλλὰ διὰ τὴν κατὰ τὴν αὐτῶν.

Και διερωτᾶται, φυσικά, κάθε ἀνθρωπος λογικός, κάθε ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐμβαθύνῃ εις ὅλα αὐτὰ τὰ κοινωνικά ζητήματα και νὰ τὰ μελετήτῃ βεβαίως, πῶς εἶναι δυνατόν ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐθεμελιώθη ἐπὶ τῆς μεγάλης και ἀπεράντου αγάπης τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς, νὰ ἔχῃ μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτέρων μυστῶν τῆς ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ μιᾶς μόνον φράσεως των ἀπεμακρυνν τὴν αγάπην ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν και ἔγειναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ πρῶτοι διαζευκταὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς εις τὸ μέγαλον ἔργον τῆς φύσεως ἠθέλησεν ἠνωμένους και ἀγαπημένους.

Ἡεἰς τὸ φύλλον τῆς προπαρελθοῦσης Κυριακῆς δημοσιευθεῖσα μελέτη περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ρωσίδων, ἡτο ἔργον τῆς δος ΒΑ. ΓΑ. ΒΡΗΝΑΙΔΟΥ θυγατρὸς τοῦ συναδέλφου διευθυντοῦ τῆς « Ἀκροπόλεως ».

Εἰς τὴν συμπαθῆ νεάνιδα, τὴν διὰ πρώτην φοράν παρουσιαζομένην ὡς δημοσιογράφον, εὐχόμεθα εὐδοκίμησιν εις τὸ στάδιον, εις τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ τῆς τόσον ἐπιφανῆ κατέλαθε θέσιν.

Ἡ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΑ :

Γυνὴ ἐπιχειρηματίας... Αἱ λέξεις αὐταὶ περικλείουν τὸν χαρακτῆρα και τὴν ἱστορίαν τῆς κυρίας Γκρέιν. Δὲν ἦτο κακὴ σύζυγος και μήτηρ, ἀλλ' αἱ « ἐπιχειρήσεις » εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς τῆς, ἡ πρώτη τῆς φροντίς, αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς. Ἦτο ἄπορος μικρὰ κόρη, ὅταν ἐφανερώθη

ἡ κλίσις τῆς. Ἡ ἄρασις τοῦ πατρὸς τῆς ἐξησθένεσε: μόλις λοιπὸν ἔμαθε και ἐδιάβαζε, ἡτο καθῆκον καθημερινὸν δι' αὐτὴν νὰ τοῦ ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὰ χρηματιστικὰ νέκ ὄλου τοῦ κόσμου. « Ἐμαθα οὕτω νὰ γνωρίζω, διηγείται, τί ἦσαν τὰ γραμμάτια, αἱ ὁμολογίαι, πῶς ἐκυμαίνοντο αἱ ἀγοραὶ, τί ἐσήμαινον αἱ λέξεις « ὑψωτικὸς » και « κατέβατα » και οὕτω ἔφθασα εις τὴν ἡλικίαν τῶν δέκα πέντε ἐτῶν και μ' ἔστειλαν εις τὸ γυμνάσιον τῆς Βοστώνης. Ἐγνώριζα τότε τὰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας, πολὺ καλλίτερα ἀπὸ περισσοτέρους ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὸ τραπεζιτικὸν στάδιον. »

Ἡ γυμναστική, ἡ ἵππασία και ἄλλαι ὑπαίθριοι ἀσκήσεις ἔκαμν τὴν δεσποινίδα Καίτη, Howland Robinson τὴν κατόπιν κυρίαν Green, ρωμκλέαν.

Ἐχασε τὸν πατέρα τῆς τὸ 1865 και αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ μεγαλύτερη λύπη τῆς ζωῆς τῆς. Μεγὰ μέρη ἀνθρώπων τοῦ δικαστικοῦ κόσμου—τὰ κοράκια τῆς θαυμασίας κωμωδίας τοῦ Becque—ἐπέπεσαν ἐπὶ τὴν κληρονομίαν, ἡ ὁποία ἀνήρχετο εις τὸ ποσὸν τῶν τριάντα πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἄλλ' ἡ Καίτη Robinson δὲν ἦτο ἀμαθὴς και ἀδύνατη ὄρφανῆ· και με μεγάλην ἐνεργητικότητα ὑπερασπίσθη τὰ συμφέροντά τῆς. Ἐν τούτοις τὰ κοράκια δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἀκόμη, και ἔως σήμερα ἡ κυρία Green δὲν ἠδυνήθη νὰ ξεκαθαρίσῃ παρὰ δεκαπέντε ἑκατομμύρια... Δέκα πέντε ἑκατομμύρια δὲν εἶνε βέβαια εὐκαταφρόνητον ποσὸν και πόσαι ἐργασίαι ἐμελλαν νὰ γίνουιν με τὸ ποσὸν αὐτό. Εἰς διάστημα μιᾶς ἡμέρας, ἡ κυρία Green ἠξήσῃ με δέκα ἑκατομμύρια φράγκα τὸ ἐνεργητικὸν τῆς τραπεζῆς τῆς.

Πρέπει ν' ἀποδώσωμεν μόνον εις τὴν τύχην ἢ εις τὴν ἐνεργητικότητα τῆς μεγάλης αὐτῆς οικονομολόγου Ἀμερικανίδος τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν τῶν δολαρίων αὐξήσιν; Ἡ Green ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀκολουθοῦσα κανόνα πολὺ ἀπλοῦν τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν παρημέλησε : α' Ἠγόραζε ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἐπεθύμει νὰ πωλήσῃ και ἐπώλει ὅταν ὅλοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν». Και ὅμως ἀκολουθοῦντες τὴν ἀρχὴν αὐτὴν πολλοὶ κερδοσκόποι κατεστράφησαν.

Βεβαίως ἡ φρόνησις ἡ ὁποία ὑπηγόρευσεν εις τὴν κυρίαν Green ν' ἀκολουθήτῃ τὸν κανόνα αὐτὸν δὲν εἶνε παρὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἰδιαιτέρας ἀρετῆς ἐνὸς οικονομολόγου. Ὁ ἐπιχειρηματίας κατέχει πνεῦμα ξεχωριστόν, μνηστικὴν ἰκνότητα, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἀντικαθιστᾷ και ἡ ὁποία διὰ κανενὸς μέσου δὲν ἀποκτᾶται. Εἶνε τὸ μυστικὸν δῶρον τῆς φύσεως.

Ἡ κυρία Green εἶνε σήμερον ἀληθινὴ δύναμις. Ἡ πραγματικὴ ἀξία τῆς περιουσίας τῆς εἶνε τριακῶσις ἑκατομμύρια φράγκα, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶνε και πάλιν κατὰ προσέγγισιν, διότι ἡ κυρία Green ἔχει τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ μὴ λέγῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ἑκατομμυρίων τῆς.

Γνωρίζουν ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας τῆς εἶνε εις ὑπόθηκας και ὅτι ἂν μίαν ἡμέραν οἱ ὀφειλέται τῆς κυρίας Green ἔπαυαν νὰ πληρώνουν τοὺς τόκους τῶν ὑποθηκῶν, εἴκοσι ὀκτὼ ἐκκλησίαι διαφόρων δογμάτων, τέσσα-

ρα ἰεροταφεῖο, ἐμπορικὸ οἶκος, ἰδιωτικαὶ κατοικίαι, ἐπαύλεις, ἐργοστάσια, και χιλιάδες στρέμματα γῆς θὰ περιήρχοντο εις τὴν κυριότητά τῆς. Και ὅμως ἡ περιουσία αὐτῆ, ἡ σχεδὸν τρομακτικὴ δὲν φθάνει τὰς περιουσίας τοῦ Rockefeller και τοῦ Vanderbilt, τῶν βασιλέων τοῦ χαλκοῦ, τοῦ σιδήρου και τοῦ πετρελαίου.

Δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι καμμία ζῶσα γυνή, ἡ ὁποία μόνη ἔκαμε τὴν περιουσίαν τῆς δὲν εἶνε πλέον πλουσία ἀπὸ τὴν κυρίαν Green.

Ὀλίγη περιουσία ἀπομακρύνει τὴν ἐργασίαν· πολλὰ πλούτη τὴν ἐπαναφέρουν.

Ἡ κυρία Green, ἀπὸ τὰς ἐπτά τὸ πρῶτὸ με τὸ τράμ ἢ με τὸ ἀτμόπλοιοι πηγαίνει εις τὴν Τράπεζάν τῆς τῆς Δεκάτης τετάρτης οδοῦ. Ἐκεῖ πίσω ἀπὸ δωδεκάδας ὑπαλλήλων βλέπει τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς, δέχεται ὄσους τὴν ζητοῦν, ἐξελέγχει τὴν ἐργασίαν τῶν ὑπαλλήλων. Πρὸς τὸ μεσημέρι προγευματίζει εις τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον και ἂν καμμιά σπουδαία ἐργασία τὴν κερτῆ εις τὸ γραφεῖον, δὲν προγευματίζει διόλου. Τὸ βράδυ φεύγει ἀπὸ τὴν Τράπεζάν τῆς ἢ τελευταία.

Με κάθε ταχυδρομεῖον λαμβάνει πολυαριθμοὺς αἰτήσεις βοθημάτων. « Ἐὰν ἀπντῶσα εις ὄλους ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε συγγενεῖς μου, λέγει, θὰ εἶχα σχεδὸν τόσους ἐξαδέλους ὅσα ἔχω δολάρια. »

Χωρὶς νὰ εἶνε εὐχίσθητος ψυχῆ, κυρία ἡ Green εἶνε φιλάνθρωπος με ἰδιαιτέρον τρόπον, και ἡ φιλανθρωπία τῆς δὲν ὁμοιάζει με τὴν ἐλεημοσύνην. Αἱ ἀτομικαὶ δυστυχίαι ὀλίγον τὴν συγκινοῦν... Ἀλλὰ ὑπερφηκνεύεται νὰ σώσῃ αἴφνης μίαν πόλιν, ἕνα προάστειον τοῦ Σικάγου. Φαίνεται ὅτι ἡ φροντίς νὰ κερδίξῃ χρήματα, κατέστρεψε εις τὴν παράδοξον αὐτὴν γυναῖκα, σχεδὸν ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς τέχνης και τοῦ αἰσθηματος. Δὲν πηγαίνει ποτὲ εις τὸ θέατρον, δέχεται πολὺ ὀλίγον, δὲν διαβάσει παρὰ τὰς ἐφημερίδας. Βεβαίως ὅπως ὅλοι οἱ χρηματισταὶ εἶδε πολὺ πλησίον τὴν ἄσχημον ὄψιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἀποφεύγει τὸν κόσμον και θέλει νὰ μένῃ ἀνώνυμος ἀπρακτῆρης. Ὅταν πέρῃ τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον τὴν φέρει κάθε πρῶτὸ ἀπὸ τὸ Hoboken εις τὴν Νέαν Ἰόρκην τὰ πολὺ ἀπλᾶ φορέματά τῆς και τὸ παλαιὸ γούνινο ἐπανωφόρι τῆς δὲν ἐκλύουν τὴν προσοχὴν κανενός, ἀλλ' εἶνε δύσκολον νὰ μὴ παρατηρηθῇ τὸ εἰλικρινὲς πρόσωπον, τὸ ἰσχυρὸν στόμα, τὰ στακτιὰ ὡς χάλυψ μάτια, τὰ πολὺ ὄξεια, τὰ φρέσκα ἀκόμη μάγουλα τῆς ἐξηκοντούτιδος αὐτῆς γυναικός.

Εἰς τὸ Hoboken κατοικεῖ μίαν πολὺ ταπεινὴν κατοικίαν με δύο πατώματα. Εἰς τὸ ἠλεκτρικὸν κουδοῦνι τῆς εἰσόδου εἶνε γραμμέναι αἱ λέξεις « C. Dewey »—Dewey εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοουμένου σκύλου τῆς κ. Green—και με τὸ μέσον αὐτὸ ἐξασφαλίζει τὴν ἡσυχίαν τῆς.

Καμμία πολυτέλεια εις τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας τῆς. Ἡ αἴθουσα δὲν εἶνε παρὰ δωμάτιον μ' ἕνα τραπεζί, μ' ἕνα καναπέ και τρεῖς πολυθρόνες. Εἰκόνας τινὲς μετρίκις τέχνης γάτων και σκύλων στολίζουν τοὺς τοίχους.

Ἐπὶ τῆς ἐστίας ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα, και ἕνα μπουκαλάκι με βιολέττα, ἐντιπροσωπεύουν τὴν γυ-

ναικεῖαν καλκισθησίαν, ἀλλὰ σημειώτατε ὅτι τὰ τριαντάφυλλα εἶνε τεχνιτὰ και ὅτι ἡ μπουκαλάκι δὲν ἔχει ἀνοιχθῆ.

Ἡ τραπεζαρία μικροτέρη ἀπὸ τὴν αἴθουσαν περιέχει ἕνα μπουφέ, ἕνα τραπεζί και τέσσαρες καρέκλες· ἐκεῖ ἡ κυρία Green δειπνᾷ πολὺ γρήγορα κάθε βράδυ. Πολὺ κουράσμενη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, κοιμᾶται ἐνωρίς· ἄλλοτε ἐδιάβαζε τοῦ ἀνδρός τῆς κάθε βράδυ. Ὁ υἱὸς τῆς Ned ζεῖ εις τὸ Τεξᾶς, ὅπου διευθύνει τὸν κεντρικὸν σιδηρόδρομον, ὁ ὁποῖος ἀνήκει εις τὴν μητέρα του. Ἐχει κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς μητέρας του, εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἐπιχειρηματίας. Ἡ δεσποινὴς Συλβία Green ζῆ πολὺ περιωρισμένη καθὼς οἱ γυνεῖς τῆς. Εἶνε ὑψηλὴ, εὐχάριστος, ἔξυπνη, χωρὶς καμμίαν ἐνεργητικότητα θελήσεως, ὅπως ἡ μητέρα τῆς, διότι αἱ ἰδέαι τῆς κυρίας Green διὰ τὴν ἀνατροφήν εἶνε πολὺ ἀντιφατικαὶ με τὸν χαρακτῆρα τῆς και τὴν ζωὴν τῆς.

Ἡ κυρία Green ἔχει ἰδιαιτέρας ἰδέας διὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν.

« Ἡ θέσις τῆς γυναικός, λέγει, εἶνε ἐντὸς τῆς οἰκίας ». Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ διατὶ αὐτὴ δὲν ἔμεινε εις τὴν οἰκίαν τῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ζήσῃ.

« Μία κόρη δὲν πρέπει νὰ ὑπνδρεύετῃ πολὺ νέα, πρὶν νὰ γνωρίζῃ τί κάμνῃ. Πρέπει νὰ ἐκλέγῃ με προσοχὴν τὸν σύζυγόν τῆς, ἰδίως ἂν εἶνε πλούσιος. »

« Ἡ κόρη μου δὲν ἦτο προωρισμένη διὰ νὰ με ἀκολουθήσῃ. Γνωρίζει ἀρκετὰ πράγματα διὰ νὰ διοικήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἴδω ἀκολουθοῦσαν τὰ βήματά μου. »

Αὕτη ἡ ἐξομολόγησις περικλείει κάποιαν μυστικὴν λύπην. Και φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Green δὲν εἶνε πολὺ εὐτυχὴς με ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τῆς.

Οἱ ὀλίγοι φίλοι οἱ ὁποῖοι γίνονται δεκτοὶ εις τὴν οἰκίαν τῆς κρατηροῦν τὴν ἀνέκφραστον θλίψιν τοῦ προσώπου τῆς κ. Green. Τὰ μάτια τῆς τότε μόνον φωτίζονται, ὅταν προφέρῃ τ' ὄνομα τοῦ υἱοῦ τῆς Ned, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ἀληθινὰ εὐχαριστημένη παρὰ ὅταν περιποιητῆται τὸ μικρὸ σκυλάκι τῆς.

Ἡ κυρία Green ἀρέσκειται νὰ λέγῃ ὅτι ὑπέφερε πολὺ. Περιττάσεις δυσάρεστοι, εἶνε ἀληθές, ἐπετάχυναν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς, ἀλλὰ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν τὴν ἔχουν ὑποστῆ και πολλοὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς κατελήθη ἀπὸ παραδόξους φόβους. Ὑπερασπισμένη τὴν περιουσίαν τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, οὔτε νὰ ἡσυχάσῃ, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ χρόνος δὲν τὴν ἡσύχασε διόλου, διότι κατὰ Ἀπρίλιον ἐξήτησε και ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ φέρῃ διαρκῶς μαζί τῆς ἕνα ρεβόλβερ· εἶνε ἡ μόνη γυναῖκα τῆς Νέας Ἰόρκης, ἡ ὁποία ἔχει ἀδειαν ὀπλοφορίας.

Δὲν εἶνε μόνον οἱ ὑπερβολικοὶ φόβοι τῆς, οἱ ὁποῖοι τείνουν νὰ μᾶς δείξουν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ ἡ πάρα πολὺ ἐνεργητικὴ και τελείως νοήμων δὲν εἶνε ὄν τέλειον και κανονικόν.

Ὅλα αἱ διανοητικαὶ τῆς δυνάμεις ἔχουν τελειοποιηθῆ εις μίαν μόνον διεύθυνσιν· εἶνε γυναῖκα τοῦ χρηματιστηρίου και οὕτω ἡ διανοητικὴ ἰσορροπία ἐχάθη.

Ἡ κυρία Green δὲν ἔχασε ἐντελῶς τὸ αἰτήμα τῆς ἀγαθότητος, τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὰ αἰσθητά αὐτὰ εἰς αὐτὴν ἔλαβαν ἰδίως μορφάς. Δύναται νὰ περιποιηθῆ ἕνα πληγωμένον, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης τῆς ἐμπνέει ἀκατανίκητον δυσπιστίαν.

Ἡ κυρία Green ἀγνοεῖ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν ἀνεσιν, τὴν εὐθυμίαν. Οἱ τοῖχοι τῆς τραπέζης τῆς κλείουν τὸν ὀρίζοντά της. Δὲν γνωρίζει ἀκόμη μὲ τὰ χρήματά της νὰ δημιουργῆ τὴν εὐτυχίαν οὔτε ἐκείνων ποῦ ὑποφέρουν, οὔτε τῶν ἰδικῶν της, οὔτε τὴν ἰδικὴν της. Πῶς λοιπὸν δύναται νὰ εἶνε εὐτυχής;

Δύναται νὰ τὴν κατηγορήσουν, θὰ ἔχουν ἄδικον νὰ τὴν ζηλεύσουν· πρέπει νὰ τὴν λυποῦνται.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΑΙ ΑΓΓΛΙΔΑΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΝ

Αἱ Ἀγγλίδες τῆς καλῆς τάξεως εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον εὐφρεῖς καὶ πολλὴ ἀνεπτυγμέναι. Ἐχουν ὡς ἐκ τῆς ὑγιούς φυλῆς τῶν μεγάλων δυνάμιν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τάσιν πρὸς ἄμεινον καὶ ἀποτελεσματικὴν δράσιν. Καὶ δι' αὐτὸ εὐθὺς ὡς ἤρχισαν νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν σήμερον τὰς πολιτισμένας κοινωνίας, ἐπελήφθησαν τὴν λύσιν αὐτῶν διὰ τοῦ πρακτικωτέρου τρόπου.

Τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας τῶν ἠδύνη τάχιστα. Καὶ κατάρθωσαν νὰ ἀνταποκριθῶν τελείως διὰ τῆς δεξιᾶς κατανομῆς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐιδικῆς ἐπιδόσεως ὠρισμένων προσώπων εἰς κάθε εἶδος αὐτῆς.

Καὶ πρωτίστως ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς κλάδους τῆς φιλανθρωπίας, ἀλλὰ φιλανθρωπίας, ἐντελῶς ἀνωτέρως καὶ διαφόρου τῆς μέχρι σήμερον παραδεδεγμένης. Διότι ἐσκέφθησαν νὰ δημιουργήσουν τὴν οικονομικὴν εὐεξίαν τῶν ἐργατικῶν τάξεων διὰ τῆς ἠθικῆς ἐξυψώσεων αὐτῶν. Δηλαδή ἠθέλησαν νὰ καταστήσουν τὴν ἐλεημοσύνην περιττήν, ἐξασφαλίζουσαι ἐργασίαν εἰς τὸν ἐργάτην καὶ προάγουσαι αὐτὸν ἠθικῶς, ὥστε νὰ τελειοποιῇ τὴν ἐργασίαν του ἐν τῷ ἰδίῳ συμφέροντί του. Ἀντελήφθησαν πρῶτα αὐταὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνώσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, διὰ τῆς ἰδρύσεως συνδικάτων, ἐπαγγελματικῶν σχολείων καὶ παρομοίων ἰδρυμάτων.

Φυσικὰ ἡ εὐεργετικὴ δράσις τῶν ἤρχισαν ἀπὸ τὰς ἐργατικῆς γυναίκας, αἱ ὁποῖαι ὅμως πολὺ δυσκόλως μορφώνονται καὶ δυσκόλως ἠθικοποιῶνται, ἐνεκεν ἐλαττωμάτων κτηθέντων ἐκ παρελθόντος πολὺ φαύλου καὶ πολὺ διεφθαρμένου. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ τύχη τῆς Ἀγγλίδος ἐργατικῆς ὑπὸ κοινωνικὴν καὶ οικονομικὴν ἐποψίν εἶναι πολὺ χειροτέρα τῆς τύχης τῶν λοιπῶν ὁμοφύλων της. Ἄλλως τε κάθε ἀθλιότης ἐν Ἀγγλίᾳ γίνεται πολὺ σκληροτέρα ἐνεκεν τοῦ κλίματος. Τὸ ψῦχος καὶ ἡ ὑγρασία κάμνουν τὴν ἐργασίαν περισσύτερον ἐπίπονον καὶ μάλλον αἰσθητὴν τὴν στέρησιν φωτῆς, ἐνδυμάτων καὶ ἐπαρκούς τροφῆς. Ἐντεῦθεν ἡ μεγάλη θνησιμότης τῶν ἐργατικῶν, καὶ ἡ φθίσις, ἡ διφθερίτις καὶ ἡ χλωρῶσις, ἧτις δεκατίζει τοὺς ἐργατικούς πληθυσμούς.

Ἄλλως τε μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας πληγὰς τῶν ἐργα-

τικῶν τάξεων ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι αἱ κατοικίαι. Εἰς δρόμους ρυπαροῦς ὑφῶνται παμμέγιστα οἰκήματα μὲ ἑκατὸν τριάκοντα δωμάτια ἑκάστον, ρυπαρά, βρωμερά, ἀφοῦ ἑκάστον δωμάτιον κατοικεῖται ἀπὸ μίαν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία συνήθως ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀκτὼ ἕως δέκα ἄτομα. Τὸ δωμάτιον δ' αὐτὸ χρησιμεύει δι' ὕπνον, διὰ τροφήν, διὰ διαμονὴν ὅλης τῆς ἡμέρας, δι' ἐργαστήριον τῆς γυναικός, διὰ μαγειρεῖον.

Ἡ ἀνεπάρκεια αὐτῆ τῆς κατοικίας, ἡ ἐνεκεν τῶν μεγάλων ἐνοικίων, ἐξαναγκάζει τὸν ἄνδρα νὰ ζῆ περισσύτερον ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου φυσικὰ δαπανᾷ καὶ τὸ ἡμερομίσθιον του. Ἐντεῦθεν ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἡ ἐργασία ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀδιάφορον, καὶ ἡ παραμέλησις, φυσικὰ, τῶν φροντίδων, τὰς ὁποίας ὀφείλει εἰς τὴν οἰκογένειάν της. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ἡ ἐργατικὴ Ἀγγλίς ἀπὸ τὰ παιδικὰ της ἔτη ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴν τέχνην τῆς καλῆς οἰκοκυρίας, διότι ἀπὸ πολὺ μικρὸν παιδί ἀναγκάζεται νὰ ἐργασθῆ διὰ νὰ ζήσῃ, ὡς ἀναγκάζονται καὶ τὰ παιδιὰ της νὰ ἐργασθῶν σήμερον. Νεάνιδα τὸ ἐργοστάσιον τὴν ἀποκτηνῶν διὰ τῆς μονοτονίου ἐργασίας, γυναῖκα τὸ ἐργοστάσιον ἢ κατ' οἶκον τεχνικὴ ἐργασία τῆς ἀφαιρεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν διάθεσιν νὰ ἀσχοληθῆ εἰς τίποτε ἄλλο. Ἐπειδὴ δὲ αἱ στερούμεναι μητέρες εἶναι πολυπληθεῖς καὶ ὁ συναγωνισμὸς τῆς ἐργασίας μέγας, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργαζομένης γυναικός εἶναι ἐλαχίστη.

Αἱ ἐργατικαὶ γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας κατανέμονται ὡς ἑξῆς. Ἐργαζόμεναι εἰς τὸ ἐμπόριον 35, 358. Εἰς τὴν γεωργίαν: 52, 026. Εἰς διαφόρους τέχναις: 257, 743. Ὡς ὑπέρτεροι: 1,759, 555 καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν: 1,840, 898.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ χωρὶς οἰκογένειαν ἐργατικὴ ἐργάζεται διὰ νὰ κερδίσῃ δέκα σελίνια τὴν ἑβδομάδα, ἡ οἰκογενειάρχης προσφέρεται διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν μόνον μὲ ἑπτὰ σελίνια. Τόσον δὲ μεγάλην ἀνάγκην ἔχει νὰ ἐργασθῆ, ὥστε τῆς εἶναι ἀδύνατον, νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησιν μὲ τὰς ἄλλας, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς ἐργασίας της.

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἡ βραδεῖα ἐκείνη τῆς ἐπισήμου τοῦ πολέμου ἐνάρξεως ἦτο ὡς νὰ εἶχεν ἐπακολουθησῆ ἡμέραν τελετῆς ἐθνικῆς. Αἱ πλατεῖαι καὶ οἱ κεντρικώτεροι δρόμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ κόσμον. Ὅλοι ἔτρεχαν εἰς τὰ σημεῖα τῶν μεγάλων συγκεντρώσεων, ὅλοι ἠθέλουν νὰ μάθουν εἰδήσεις, ὅλοι εἴξευραν κἄτι τὸ νεώτερον, τὸ ὁποῖον ἐμπιστευτικῶς ἐξεμυστηρεῦντο εἰς τοὺς φίλους των.

Αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ ἔκτακτα παραρτήματα ἐκυκλοφοροῦσαν ἀνά χιλιάδας. Οἱ λοῦστροι ἐφώναζαν, ἐθορυβοῦσαν ὡς νὰ ἀνήγγελλαν ὄχι μίαν, ἀλλὰ δέκα νίκας μαζῆ, Ὅλη ἡ δειλία καὶ ὅλον τὸ μούδιασμα, τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε καταλάβει τὸν κόσμον μὲ τὴν πρῶτην ἀναγγελίαν τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν; ἐξέσπασεν αἴφνης χωρὶς κανένα λόγον εἰς μίαν θορυβώδη ἐκδήλωσιν ἐνθουσιασμοῦ, εἰς μίαν κίνησιν ἀσυνήθους ζωηρότητος, τὴν ὁποῖαν αἱ Ἀθηναὶ ἐπαρουσίαζαν μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι ἰδίως εἶχαν πέρα

σιν ἦσαν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν καὶ οἱ ἐμπιστοὶ ἐν γένει τῶν ὑπουργῶν. Ὅπου ἐθεῖτο κανεὶς ἐξ αὐτῶν, ἐξεφύτρωναν γύρω των ἀμέσως πέντε, δέκα, εἴκοσι φίλοι. — Γεῖά σου, Δημητράκι, τί εἰδήσεις; πῶς εἶν' τὰ πράγματα; Ἰπάρχει τίποτε νεώτερον; Ἐλα δὴ ἀδελφέ! Μὴ μᾶς κἀνης τώρα καὶ σὺ τὸν ἀνείξερο. Γαῖρα. Φέρε μύρρες! Τί πέρνεις Δημητράκι;

Καὶ πρὶν νὰ καθίσῃ ὁ Δημητράκις οἱ πέντε φίλοι τοῦ τραπέζιου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κληθῆ, εἶχαν γείνει δέκα πέντε, εἴκοσι πέντε καὶ ὅλοι προσεπάθουν νὰ τοποθετήσουν τὰ καθίσματά των πλησιέστερά του, ὅλοι νὰ τοῦ πάρουν ἐν μείδιμα, ὅλοι νὰ ἀκούσουν μίαν λέξιν του.

Εἰς ἕνα τοιοῦτον κύκλον ἐδημηγοροῦσεν ὁ ἰατρὸς Δαρίκιος, μνημένος καὶ αὐτὸς εἰς τὰς νεωτέρας εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, ὡς ἐκ τῆς ἐπισήμου θέσεως, τὴν ὁποῖαν κατεῖχεν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Λοιπὸν αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἰδίου; ἠρώτα ἕνας γέρον ἰατρὸς, ὁ ἵππος εἶχεν ἀκούσει μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν πομπώδη φρασεολογίαν τοῦ νεωτέρου συναδέλφου του.

— Μάλιστα, κύριοι, τοῦ ὑπουργοῦ, τῶν ναυτικῶν τοῦ ἰδίου. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔρχομαι ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ Πρέβεζα κανονιολοεῖται ἀπὸ τὸν στόλον μας. Ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἐμμέσως πῶς διευθύνει τὰ τῆς πολιτορκίας. Ὁ στόλος μας ἔχει ὡς ὀρητήριον τὴν Λευκάδα. Ἀφ' ἐτέρου ὁ στρατὸς ἔλαβε διαταγὰς νὰ κινήσῃ διὰ τὰ Ἰωάννα. Ὁ Κουμουνοῦρος ἴσως τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνάπτει καμμίαν ἀποτελεσματικὴν μάχην.

— Τὸν καυμένο τὸν Κώστα, εἶπεν εἰς ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς. Παληκάρη, κύριοι, πρῶτης. Θὰ τοὺς κάμη θάλασσα!

— Ἐπειτα καὶ οἱ ἄνδρες του διαλεκτοί, εἶπεν ἕνας νέος ρέπορτερ τῆς Ἀκροπόλεως Ἐγὼ ἔρχομαι, κύριοι, ἀπὸ τὴν Ἄρταχ. Ὅλοι φωνάζουν ἐκεῖ, ὅλοι εἶχαν χάσει τὴν ὑπομονήν. Μόνον ποῦ ἔχουν τρομερὰ γδύμνια οἱ ἄνδρες τοῦ στρατοῦ.

— Ἐφροντίσαμεν ἡμεῖς δι' ὅλα, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Δαρίκιος, ὁ ὁποῖος εἰς ὠρισμένας περιστάσεις ἠθέλε νὰ φαίνεται ὅτι ἐξεπροσώπει τὴν θεῖαν πρόνοιαν διὰ τὴν μαχομένην Ἑλλάδα. Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαριθμηθῆ τί ἔστειλεν ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς Βόνιτσαν. «Τῆ εἰσηγήσει μου! κύριοι, ἔλεγε. Ὅ,τι κάμω ἐγὼ μέσα ἐκεῖ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κάθονται καὶ περιμένουν μᾶς ἔλθουν ἐδῶ οἱ τραυματῖαι». Καὶ ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀρχίσῃ τὸ κατηγορητήριον τοῦ προέδρου τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, αἴφνης διεκόπει ἀπὸ δύο τρεῖς τοῦ κύκλου του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πεταχθῆ ἀπὸ τὰς θέσεις των.

«Γιῶργο, ἐδῶ, Γιῶργο! Καὶ ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν τριγυρίσει ἕνα κύριον χονδρὸν, μὲ πρόσωπον κατακόκκινον, μὲ λαίμῶν ἀποπληκτικῶν, διπλωμένον εἰς πολλὰς πτυχὰς κάτω ἀπὸ στακτωπὰ γενάκια, ἀραιὰ, ἀτροφικά, ἀσχημα. Μὲ τὸ καπέλλο του ὀπίσω σηκωμένον, ὡς ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ εἶναι κουρασμένη πολὺ καὶ δὲν δέχεται οὔτε τὸ βάρος τοῦ καπέλλου, μὲ ἐν ζυγῶς μικρὰ, στρογγυλά, πονηρὰ, στακτερὰ ματάκια, σκεπχσμένα ἀπὸ φρύδιαι σπκνὰ, μὲ μίαν γον βλέμμα τὸν συνομιλητὴν του.

μύτην χονδρὴν, πλακωτὴν καὶ κατακόκκινον, μὲ στόμα μεγάλο, σαρκώδες καὶ ναδόν· ὁ νεοφιχθεὶς κάθε ἄλλο ὡμοιάζεν ἢ ἔχων καὶ τὴν ἐλαχίστην συγγένειαν πρὸς τὴν φυλὴν, ἡ ὁποία ἀπετέλει διὰ τὸν κόσμον ὅλον τὸν τελειότερον τύπον τῆς καλλονῆς. Ἡ ἐνδυμασία του δὲν ἦτο βεβαίως καμωμένη διὰ νὰ μετριάζῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμνεν ἡ φυσικὴ ἀσχημὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Τὸ ὑποκάμισόν του μάλιστα ἀμφιβόλου λευκότητος περιέβαλλε τὸν ἀποπληκτικὸν λαίμῶν του μὲ ἕνα φωκὸλ κακοσιδρωμένο, στραδοστακισμένο καὶ κομποδεμένο εἰς τὸ δεξιὸν πλάι μὲ μίαν λωρίδα μαῦρην στενήν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀξιώσεις γραβάτας, χωρὶς ὅμως νὰ προσθέτῃ καμμίαν ἰδέαν ἀρμονίας καὶ εὐπρεπείας εἰς τὸ πολὺ παρημελημένον σύνολον τῆς ἐνδυμασίας τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἠμπόδιζαν διόλου τὸν νεοφιχθέντα νὰ ἐξασκῆ ἐν εἶδος κυριότητος ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων, τοῦ κύκλου ἐκείνου, μεταξὺ τῶν ὁποίων μάλιστα δύο — τρεῖς ἔγειναν ἀμέσως ταπεινοὶ ἐμπρὸς του καὶ ἔσπευδαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ καθίσματά των.

— Γεῖά σου, Κώστα, γεῖά σου Νίκο, τί ἔχομε; Ἄνδρέα; αὐταὶ ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τοῦ ἐπισήμου κυρίου, ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς πλέον οἰκείου καὶ φίλους του ἀπέτεινε τὸν φιλικὸν αὐτὸν χαιρετισμὸν.

— Τί ἔχομε; θὰ μᾶς τοπῆς τοῦλόγου σου, εἶπεν ὁ Ἄνδρέας, ποῦ εἶσαι τὸ στόμα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ὑπουργοῦ. Ἐχομε πόλεμο! βέβαια, αὐτὸ τὸ ξέρομεν ὅλοι, μὰ σὺ θὰ μᾶς πῆς πῶς τὰ βλέπουν τὰ πράματα ἐκεῖνοι ποῦ στέκονται ἄψηλά.

— Αἱ! πέρνομε τὴν Κρήτην; ἠρώτησε μὲ μάτια φωτεινὰ καὶ ἀστραφτερὰ ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς.

Βρὲ θὰ πάρωμε καὶ τὴν Ἠπειρο, ἀπήντησεν ὁ κ. Τμηματάρχης τοῦ ὑπουργοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ στόμα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ὑπουργοῦ, ὡς εἶχεν εἰπεῖ πρῶτῆτερα ὁ φίλος του. Καὶ βέβαια θὰ πάρωμε καὶ τὴν Ἠπειρο. Καὶ ἐγέλατε θορυβῶδες, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐπερίπαιζε καὶ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἄλλους.

Διὰ λόγια, Γεωργάκι, μόνο διὰ λόγια, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τὸ πλαιῖον τραπέζι, ὁ ὁποῖος ἔσπευε τὸ καθίσματά του, μέχρι τοῦ τραπέζιου τοῦ κ. τμηματάρχου. Καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐσυζήτουσαν διὰ τὰς πιθανότητας, τὰς ὁποίας εἶχαμεν νὰ πάρωμε καὶ τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ἠπειρον μαζῆ, ὁ κ. τμηματάρχης ἦτον ὅλος προσηλωμένος εἰς τὴν ἰδιαιτέραν συνομιλίαν τοῦ φίλου του. «Λοιπὸν ἡ δημοπρασία αὐτὴ πρέπει νὰ ἀκυρωθῆ. Τί διάβολο, ὅλα θὰ τὰ πάρῃ αὐτός. Ἐχει τῆς ἀρβύλες τοῦ στρατοῦ, ἔχει, ἔχει καὶ τί δὲν ἔχει!

— Θὰ ἀκυρωθῆ, εἶπεν ὁ τμηματάρχης ἀποφθεγματικῶς. Καὶ νὰ τὸ κάρβουνο τί ἔγεινε;

— Μὰ ὁ Γκαφόπουλος ἔκαμε τιμὰς, ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμη κανένα ἄλλος.

— Μὰ πῶς; τί διάβολο! Ποῦ θαῦρη αὐτός τόσο φτεινὸ κάρβουνο! Πρέπει νὰ μάθῃς τί συμβαίνει;

— Ἀπλούστατα, εἶπεν ὁ ἄλλος. Θὰ δώσῃ μισό, μισό, μὲ πέτρα...

— Ὁ τμηματάρχης ἐσταμάτησε καὶ ἔβλεπε μὲ περιεργότητα τὸν συνομιλητὴν του.

— Βέβαια, αλλά τάχα, μόνον αυτός μπορούσε νάχη την ιδέαν αυτήν;

— Έγώ φοβομαι τέτοιες βρωμοδουλιές. Είναι πράγμα που μπορεί νά βγη 'στό φόρο. Γιατί εδώ δέν είναι νά μπουκώσης ένα και δύο.

Έδώ θά πρέπει νά φαν' πολλοί και έτσι δέν σου μένει τίποτε άλλο σχεδόν παρά ο κίνδυνος του κακουργδικείου.

Έχεις δίκιο! είπεν ο τμηματάρχης.

— Έμε! μου φθάνει ή ακύρωσις τής δημοπρασίας! θά κάνουμε, Γιώργο μου, χρυσές δουλειές. Μιά και πάρωμε την εργολαγία αυτή, έξω φτώχια.

Λοιπόν έχω τον λόγο σου!

— Ναι, ναι, χωρίς άλλο, είπεν ο τμηματάρχης....

Και πριν τελειώση την φράσιν του, άλλος όρθος απ' όπισω του, τον έχάιδευεν εις τον ώμον. Ήτο ο βουλευτής Διβάς.— Γεωργάης, για κείνη την ύπόθεσιν που σου 'μίλησα χθές, θά γίνη τίποτε; Ήλθα σήμερα τρεις φορές εις τό ύπουργετο, αλλά δέν ήσουν εκεί. Τί διάβολο! Έγινες και σύ τώρα τόσο δύσκολος.

— Όχι, αδελφέ, απήντησε με τον γλυκύτερον μορφασμόν, ο τμηματάρχης. Μα σήμερα, βλέπεις, είχαμεν άλλα τρεχάματα.

— Τρεχάματα και ζετρεχάματα δέν ξέρω 'γώ. Το είπες εις τον Ύπουργό; Με ένα μπιλιετάκι σου ή δουλειά θά είχε τελειώσει τώρα...

— Εν ζήτω ένθουσιώδες διέκοψε την συζήτησιν των επίσημων αυτών κυρίων. Όλοι οι συγκεντρωμένοι εκεί πρό του

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Στη γωνία τής λεωφόρου Ρεμπράν, ο Γουστάθος δέ Μαρμόνδ, χαιρέτισε μιάν νέα γυναίκα που περνούσε, και ο Δαρσέλ, ο οποίος πήγαινε μαζί του, γύρισε και τον είδε.

Ήτανε πρόσωπο πολύ παράξενο, φορούσε μαύρο φόρεμα όχι πένθιμο και καπέλλο καστόρινο σχεδόν άντρικό στολισμένο μ' ένα φτερό φασιανού.

Ο Δαρσέλ παρατήρησε πως ο τόσο πάντοτε φλεγματικός φίλος του έγινε κατακόκκινος. Τον ρώτησε:

— Ποιο είναι αυτό το πρόσωπο;

— Είναι είπε ο Μαρμόνδ, ή δεσποινίς δε Μωκρούα, ή μοναδική γυναίκα που σκέφτηκα στη ζωή μου να παντρευτώ.

Ο Δαρσέλ, είχε ακούσει να μιλοῦν για την Δα Μωκρούα κοινούς φίλους. Ήξερε, πως ο αδερφός και ή αδερφή ζούσαν μαζί, μακριά από τον κόσμο σχεδόν όλο το χρόνο, στις γαίες τους στη χώρα του Chaun. Και εκεί δέν δέχονταν παρά φίλους που είχανε πάθος, καθώς αυτοί, για τ' άλλα και για το κυνήγι. Και βέβαια ή αγαπή αυτή του κυνηγιού ήτονε αίτια τής γνωριμίας του Γουστάθου με την Δα Μωκρούα.

Και είπε στον Μαρμόνδ, με μειδιάμα:

— Αγαπηθήκατε βέβαια στον Άγιο Ουβέρτο (Saint Hubert); Άλλά το σοβαρό πρόσωπο του Γουστάθου δέν άλλαζε έκφρασιν. Ήτανε ώχρος με την χαρακτηριστική ωχρότητα των ανθρώπων που ζουν στον καθαρό αέρα.

Απεκρίθη με στεναγμό:

— Καθώς λές, ή δεσποινίς δέ Μωκρούα, ήτονε είκοσι όχτώ χρόνων τότε. Ήτονε ή πιο όμορφη και πιο άφοθη άμαζόνα που είδα και αγαπούσε υπερβολικά το κυνήγι. Κάθε χειμώνα πήγαινα στα δάση τους για το κυνήγι των ελάφων. Ο Μωκρούα με καλο-

καφφενείου του Ζαχαράτου είχαν σηκωθεί από τας θέσεις των και με τὰ καπέλλα εις τὰ χέρια έχιρευτούσαν και έζητωκραύγαζαν, έστραμμένοι όλοι προς την είσοδον του Βασιλικού Ξενοδοχείου. Ζήτηω, μπράβο, καλό κατευόδιον! έφώναζαν οι πλησιέστεροι.

Τέσσαρα άμάζια έξεκίνησαν από το Βασιλικόν ξενοδοχείον, διευθυνόμενα προς την όδον Έρμού. Ήσαν άνοικτά και αί κυρίκι τας όποιας έφεραν ήσαν το άντικείμενον τής μικράς και προχείρου εκείνης διαδηλώσεως. Όλοι νέαι, εύμορφοι, με όμοιομόρφους στολάς χρώματος μπλέ σκοτεινού, γαρνιρισμένας με κόκκινα, με καπελλάκια του ίδιου χρώματος, με μικρά έπώμια και με μεγάλας άνθοδέσμας εις τὰ χέρια, άπετέλουν μιάν μικράν πομπήν, πολύ γραφικήν και πολύ συγκινητικήν συγχρόνως. Ήσαν νοσοκόμοι Άγγλίδες, αί όποιαί έφευγαν δια τὰ σύνορα. Και ή παρελάσις των ήτο το μόνον σημεϊον, το όποϊον έφώτιζε με άληθινόν φώς κάλλους τας πυκνάς συγκεντρώσεις τής βραδειάς εκείνης.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΗΡΩΪΚΑΙ

Δια τὰ ταξείδια, τὰ όποια είναι πολύ εύχάριστα, χρειάζονται χρήματα και ή κυρία Alma Kyldesth, από την Νορβηγίαν χήρα δημοσιογράφου, έστοιχημάτισε να κάμη ένα ταξίδι εις Παρισίους, χωρίς χρήματα μόνον με ότι θά έκέρδιζεν ως δημοσιογράφος κατά το ταξίδι της. Έφυγε από το Go'hembourg χωρίς λεπτό και χωρίς άποσκευάς. Έφθασε εις τον πρώτον σταθμόν, την μικράν πόλιν

δέχονταν και ή αδερφή του ήτονε πολύ περιποιητική μαζί μου. Με μιάν τέτοια γυναίκα σ'ν αυτήν δέν είχα ν' αλλάξω τίποτα στις συνήθειες μου, μπορούσα να μιλω μπροστά της για όλα τὰ πράματα που ήξερα και που αγαπούσα. «Και όμως έκαμα τρία χρόνια ως πού ν' άποφασίσω. Τής μίλησα ένα πρωί του Δεκεμβρίου όπου πηγαίναμε καθάλα οι δύο μας στο δάσος τής Frileuse. Τον βλέπω από εδώ τον δρόμο αυτό με τις μεγάλες καττανιές στον όποιο τέλος έκαμα την έξομολόγησίν μου. Άρχισε να χαμογελά ή στα κομπλιμέντα μου' άλλ' όταν τής είπα το πράγμα καθαρά το πρόσωπό της επάγωσε και γύρισε τὰ μάτια της χωρίς να μου άπαντήσει.

» Πετάσαμε έτσι διακόσια μέτρα, σιωπηλοί, στον κατάσκιο δρόμο. Ή καρδιά μου έπονούσε και τέλος τής είπα:

— Μήπως σ'ας έκαμα να θυμώσετε;

Τότε κούνησε το κεφάλι της και γυρίζοντας προς το μέρος μου το πρόσωπό της, με κύτταξε μέσα στα μάτια:

— Γουστάθς, είπε, ήθελα να σ'ας έλεγα ναι, αλλά δέν μπορώ....

Ύποσχεθητέ μου πως δέν θά μου ξαναμιλήσετε για αυτό. Θέλετε να τρέξουμε;

Έκτυπήσαμε τ' αλογά μας, Πήγαινε τόσο γλήγορα ώστε την ακολουθούσα με κόπο, έπειτα από ένα τέταρτο το ζώο της ήτανε κάτασπρο από τον άφρο. Την παρακάλεσα να σταματήσει, αλλά δέν μ' άκουσε, είχε ύφος σαν να έφευγε κάτι. Μ' έφερε με το ίδιο τρέξιμο ως τον πύργο και καθώς την βοηθούσα να κατέβη από το άλογο είδα πως δάκρυα είχανε παγώσει άπάνω στα μάγουλά της.

Δέν φάνηκε στο πρόγευμα και το βράδυ με παρακάλεσε ν' άνέβω στην κάμαρά της, Την ήβρα ξεπλωμένη πάνω σε μιάν πολυθρόνα. Μου έκαμε σημεϊο να καθίσω κοντά της και μου είπε:

— Φίλε μου, συλλογίστηκα πως δέν πρέπει να υπάρχουν μυστικά μεταξύ τιμιών ανθρώπων όπως εμείς. Πρέπει να γνωρίζετε τὰ ιδικά μου... Βλέπετε αυτήν την φωτογραφία;

Μου δείξει την φωτογραφία ενός νέου, σχεδόν ενός παιδιού. Τής την ξανάδωσα και εξακολούθησε:

Kyolge εις την Δανιμαρκίαν. Δέν είναι εύκολον πράγμα να εύρίσκει εις κάθε σταθμόν εφημερίδα, έτοιμον να δεχθ'η τας έντυπώσεις της. Επίσης το ταξίδιον αυτό, το όποϊον έγινε με πολλήν οικονομίαν, δέν είναι χωρίς έπεισόδια. Ούτω μιάν βραδειά ή κυρία Kjeldesth περιεπλανήθη και ήναγκάσθη να περάση την νύκτα εις ένα πληθόσπιστο πολύ έρειπωμένο.

Η Μις Crossley από την Ίνδιανούπολιν είναι ή γυναίκα όπου έχει ταξειδέψει περισσότερον απ' άλλας τας άλλας, έχει περάσει 70 φορές τον Άτλαντικόν Ωκεανόν, άνέβη τουλάχιστον 12 φορές εις τας Πυραμίδας τής Αιγύπτου και έπεσκέφθη όλα τὰ αξιοσημείωτα μέρη των δύο ήμισφαιρίων. Μιάν άλλη ταξειδιώτισ ή κυρία Άμαλίς Πακ έτοιμάζεται να διατρέξη με ποδήλατον όλα τὰ Γαλλικά σύνορα εις τεσσαράκοντα τέσσαρας ήμέρας, δηλ. 100 χιλιομέτρα την ήμέραν. Έσκέφθη να καλύψη τὰ έξοδά της πωλούσα με το μέσον μιās εφημερίδος την φωτογραφίαν της. Η άπόδειξις αυτή τής άντοχής, έλεγε, βεβαίως θά κινήση το ένδιαφέρον του άθλητικού κόσμου. Δυστυχώς δέν είδομεν την φωτογραφίαν, και είναι ζήτημα άνθα ήρει εις κάθε άνθρωπον να την κυτάξη δι'ανά προείπημέ βεβαιότητα, εάν τόση άντοχή θά ένδιεφερεκαθώς λέγει ή κυρία Πακ τον άθλητικόν κόσμον.

Δέν ύπάρχει αίτια να έχουν το ρεκόρ αί γυναίκες μόνον εις το golf και το τένις, άκόμη και εις το ποδήλατον άπέδειξαν ότι άντέχουν περισσότερον από πολλούς άνδρας. Έκτός τής κυρίας Πακ εις το τέλος του Αύγουστου ή δεσποινίς Ρόζα Σίμανσ, έφυγε από την μεσημβριονοδικήν άκραν τής Άγγλίας και έπέρασε την νήσον καθ' όλον της

— Δύστυχε Έρβέ! Ήτανε ένας γείτονας του πύργου μας. Ήτανε δέκα όχτώ χρόνων όταν άρχισε ο πόλεμος με την Γερμανία, έγώ ήμουνα δεκάξη. Αγαπιόμαθε σαν παιδιά και όταν άποφασίστηκε να κατατοχη σ' ένα σώμα έθελοντών μας άρραβώνισαν. Του έγραφα τότε σ' άμφίβολος διευθύνεις. Δέν μου άπαντούσε πάντα Το σώμα του ήτανε καμωμένο από νέους γενναίους σαν αυτόν και πολεμούσανε κάθε μέρα. Ένα πρωί έλαβα αυτό το γράμμα, το τελευταίο....

Πάλι ο Μαρμούδ έπαυσε να μιλή' φαίνονταν σαν να είχε ξεχάση την παρουσία του φίλου του, άπορροφημένος στις άντησεις του.

Έξαφνα έπιασε το χέρι του Δαρσέλ.

— Διάβασα το γράμμα που μου έδινε και έπειτα τής το έδωκα πίσω.

— Βλέπετε, μου είπε, με λυπητερή φωνή αύ:ο δέν είναι δυνατόν.

Σηκώθηκα, τής φίλησα το χέρι, και πρόσθεσε.

— Χαίρετε, φίλε μου.

Έφυγα την ίδια βραδειά. Είναι δέκα χρόνια από τότε και τώρα είναι ή πρώτη φορά που την ξαναβλέπω.

Οι δύο άντρες είχανε ξαναρχίσει να περπατούν ο ένας κοντά στον άλλο, και επειδή ο Μαρμόνδ δέν μιλούσε πλέον ο Δαρσέλ είπε δειλά.

— Έ λοιπόν, τί έλεγε αυτό το γράμμα;

Ο Γουστάθος έτριψε το μέτωπο.

— Άλήθεια... Να τί είχε συμβη: Ο άρραβωνιαστικός τής δεσποινίδος Μωκρούα και οι σύντροφοί του είχανε όχυρωθ'η σ' ένα χω.

ριό, στα περίχωρα τής Baraume. Έκράτησαν δυό ήμέρες, άλλ' όταν θέλησαν να έπιστοχωρήσουν ήτανε πολύ άργά' οι Πρώσοι τους είχανε περιτριγυρίσει. Τους είχανε κάνει γνωστό από πριν πως αν δέν παραδίνονταν θα τους καταδικάζανε σε θάνατο όσους θα πιάνανε ζωντανούς.

Ο Έρβέ κρύφτηκε μέσα σε μιάν άποθήκη, όπου μερικοί χωριάτες του φέρανε παλιά ρούχα να φορέση και έτσι ήλπισε να περάση

το μήκος έως εις το βάθος τής Σκωτίας, απ' όπου επέστρεψε και επανήλθε κατ' έναντίον διεύθυνσιν, διατρέχουσα την Σκωτίαν και όλην την βόρειον Άγγλίαν, αυτήν την φοράν, δια να σταματήσει τέλος εις Λονδίον. Διέτρεξε με στρογγυλούς άριθμούς 3000 χιλιομέτρων εις είκοσι πέντε ήμέρας ήτοι 120 χιλιομέτρα την ήμέραν και εις τας έκτάκτους, 144. Είναι άληθές ότι ή δεσποινίς Σίμονς είναι χορτοφάγος και αυτό δεικνύει την δύναμιν την όποιαν έχουν οι χορτοφάγοι.

Άλλαί άνήθλον εις μεγάλα ύψη με άερόστατα και με τον γύρον του Santo Dumont πέριξ του πύργου Έιφελ ή κυρία Stanley Spence έγύρισε εις το Λονδίον περι το Κρυστάλινον Παλάτιον.

Τέλος δύο γυναίκες έχουσι δυό ρεκόρ πράγματι άθλητικά και τὰ όποια έφαινετο ότι ήσαν μόνον δια τους άνδρας. Μιάν νεάνις από την Χριστιανίαν έλαβε το πρώτον βραβείον εις το πήδημα εις μήκος, ή δεσποινίς Frida Kuagen. Και μιάν άλλη ή μις Hilda Thorp δέκα έπτὰ έτών κρατεί το ρεκόρ εις το κολύμβημα. Έμαθε να κολυμβά εις ήλικίαν δώδεκα έτών και εις το σωματείον όπου άνηκε μετά έν έτος έλαβε το πρώτον μετάλλιον και έκαμε τόσον ταχείς προόδους, ώστε δύναται να συναγωνισθ'η με τους δ.ασημοτέρους κολυμβιστάς και να λάβη αυτή το βραβείον.

από μέσα από τον Πρωσικό στρατό χωρίς να γνωρισθ'. επειδή ήτανε πολύ νέος. Θέλησε να χώση στη γη την στολή του και τὰ όπλα του. Άλλ' όταν ήρθε ή ώρα να ρίξη εκεί και το σημειωματάριον του μαζί με τ' άλλα, ή καρδιά του ραγίστηκε.

Έκεί μέσα είχε ένα γράμμα τής άρραβωνιαστικής του. Η δεσποινίς Μωκρούα έγραφε, θυμάμε την φράσιν της: «Θάρρος, αγαπητέ μου Έρβέ, ξέρεις πως σ' αγαπώ και πως σε περιμένω και πως άν έτσι ήτανε ή θέλησις του Θεού, θα σε περιμένω ως το τέλος τής ζωής μου».

Πετάξε το σημειωματάριο του χάμο, άλλ' αυτό το γράμμα δέν μπορούσε να τ' άποχωρισθ'η, τόραψε στη μπλούζα του και άρχισε το δρόμο του.

Οι Γερμανοί είχανε λυσιάζει που τόσες μέρες τους παίδευαν τόσοι λίγοι άνδρες και φύλαγαν με πολύ προσοχή. Ο Έρβέ πιάστηκε, τον ψάξαν και ήύρανε το γράμμα.

Δέν ήτανε άμφιβολία. Τιν καταδίκασαν σε θάνατο. Ο άξιωματικός ο όποιος διοικούσε τον ούλαμό και όποιοςέκανε τας θανατικές εκτελέσεις, ήτανε κατά τύχη άνθρωπος καλοαναθρεμένος. Είδη με ποιον είχε να κάμη και είπε του Έρβέ:

— Κύριε, αν έχετε ν' αφήσετε καμμιά παραγγελία, να γράψετε κανένα γράμμα έχετε στη διάθεσίν σας ένα τέταρτο τής ώρας.

Ο Έρβέ τον εύχαρίστησε και έγραψε στην άρραβωνιαστική του. Μέσα στον ίδιο φάκελλο τής έστειλαν δυό γράμματα: αυτό που μου έδωκε και διάβασα, και το γράμμα τής αγάπης το όποιο έγινε αίτια του θανάτου του.

Η δεσποινίς Μπορούα θέλει να μείνη πιστή στην ένθύμησιν αυτή. Βέβαια δέν είμαι έγώ που την κατηγορώ.

Ο Μαρμούδ, στέναξε και έπειτα είπε:

— Άς είναι, ή σφαίρα που θανάτωσε αυτό το παιδί κατέστρεψε τρεις ύπάρξεις.....

(Hugues le Roux)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Αί. Βλ. Γαλαξίδιον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Γράφω προσεχῶς.—Κον Δ. Μπ. Γαλάζιον. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. Ἀποστολὴ φύλλων ἐνεργεῖται τακτικῶς πρὸς ὅλας. Ἀποστέλλομεν ἀνά 10 ἀντίτυπα Μαγίσσης καὶ Χειραφετημένης.—Καν Μ. Θ. Πάτρας, Βεβαίως δεχόμεθα τὴν πρότασιν σας νὰ σᾶς προσφέρωμεν τὸ φύλλον δωρεάν, ἐὰν μᾶς ἐγγράψετε 5 νέους συνδρομητὰς καὶ τὴν Χειραφετημένην καὶ Μάγισσαν ἐπίσης, ἐὰν διαθέσητε ἴσον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.—Καν Δ. Σ. Μ. Ἀδραμύτιον. Διεβιάσαμεν παράκλησίν σας πρὸς τὴν κ. Λ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως ὡς ἔχω πληροφορίας περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Χρήματα δὲν ἐλήφθησαν εἰσέτι, ἀλλ' ἴσως θὰ τὰ ἔχωμεν μετὰ τὸ προσεχές.—Κον Χρ. Ζ. Κάϊρον. Εὐθὺς ὡς ἔχωμεν ἀριθμὸν νέων ταινιῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νὰ ἐκτυπωθῇ νέα διεύθυνσις.—Καν Ο. Μπ. Simbellavein. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Καν Α. Τρ. Καβάλλαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ 16 φρ. χρ. ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Δα Μ. Τσι. Πόρον. Εἶχε συμβῆ λάθος.—Καν Μ. Κ. Κ. Κτήμα Πάφου. Ἐπιστολὴ σας μετὰ συναλλ. 24 φρ. χρ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Καν Α. ἐκ Λεμεσοῦ πιθανὸν νὰ ζητήσῃ καὶ πάλιν, διότι εἶχομεν ἀποστείλει πρὸς αὐτὴν ἀποδ. εἰσπράξεως.—Καν Αί. Σ. Πάτρας. Ἡ Πατρὶνὴ φίλη σας ἔχει δίκαιον. Ὅλοι οἱ ἀνδρικοὶ συρμοὶ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ κατασκευάζονται τὰ ωραιότερα ἀνδρικὰ ἐνδύματα.—Δα Α. Π. Στενήμαχον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενεῖς ἐνεργείας. Γράφω. Καν Ζ. Ζ. Ληξούριον. Ἐπιστολὴ σας μετ' ἀντιτίμου συνδρομῶν ἐλήφθη. Θερλοτάτας εὐχαριστίας. Γράφω. Καν Μ. Ρ. Ρώμην. Δὲν ὑπάρχει εἰδικὸς κατάλογος Ἑλληνικῶν ἔργων. Γράφω καὶ σημειῶν τὰ γνωστὰ εἰς ἐμέ. Χειραφετημένη καὶ Μάγισσα ἐστάλησαν. Καν Ε. Θ. Πειραιᾶ. Μήπως καὶ σεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κάμνετε τὸ ἴδιον εἰς τὸν κύκλον τῶν ἰδικῶν σας γνωστῶν. Βεβαίως τὸ τέιον δὲν προσφέρει ποτὲ ἢ ὑπερέτριά. Ἡ κυρία βοηθουμένη ἀπὸ τὰ κορίτσια ἢ τὰς νέας φίλας ἐπισκεπτρίας της.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Π ὡ ς κ α θ α ρ ῖ ζ ο ν τ α ἰ α ἰ μ α ὕ ρ α ἰ δ α ν τ ἔ λ λ α ἰ.
Βουτήστε τὴν δαντέλλα μέσα εἰς γάλα κατόπιν στήψετε τὴν καλά καὶ αὐτὸ ἐπαναλάβετε ἕως τὸ γάλα νὰ μὲνη καθαρὸν ἀφοῦ τὴν βουτήξετε καὶ τὴν βγάλετε κατόπιν ἀνοίξατε τὴν καλά, καλά καὶ ἐν ἀνάγκῃ τεντόσατέ τὴν μετὰ καρφίτσες ἐπάνω εἰς ἕνα μαζιλᾶρι ἕως νὰ στεγνώσῃ καὶ ἔχετε κατὰ τὴν τακτικὴν τὴν δαντέλλα σας. Προτιμότερον νὰ μὴν τὴν σιδερώσετε ἢ ἀν θέλετε νὰ τὴν σιδερώσετε πρέπει νὰ τὴν βάλετε μεταξὺ δύο λεπτῶν πανιῶν.

Π ὡ ς π ρ ῆ π ε ἰ ν ἄ π ε ρ ῖ ο ἰ ο ὕ μ ε θ α τ ἄ κ α υ σ ῖ μ α τ α.
Ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός πρέπει ἀμέσως ν' ἀφαιροῦμεν ἀπὸ τὸ καμένον μέρος ὅλα τὰ ὑφάσματα τὰ ὅποια τὸ ἐγκλείουν, καὶ νὰ βάζωμεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν βαμβάκι καὶ λεπτὸ ὑφασμα βουτυγμένον μέσα σὲ λάδι καὶ ἀσθεστόνερο, διὰ νὰ προφυλάξωμεν τὸ καύσιμον ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἐὰν εἶνε σπουδαῖα τὰ καύσιμα νὰ βάλωμεν τὸν ἀσθενῆ νὰ πλαγιασῇ καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορευώμεν πᾶσαν κίνησιν διὰ νὰ προλάβωμεν τὸν πυρετόν.

ΑΠΟ ΟΛΑ ΚΑΙ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἔως τώρα μόνον ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἦτο τὸ κέντρον τῆς γυναικείας ἐμπορικῆς κινήσεως καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου εἶχαν ἐγκαθιδρυθῆ καταστήματα ἀνδρικῶν εἰδῶν μόνον.

Ὁ κ. Μπρούμης ἀπὸ τοὺς εὐφραστέρους ἐμπόρους τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐσκέφθη νὰ συνδυάσῃ τὰ εἶδη τοῦ καταστήματός του εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐλκύσῃ καὶ κυρίας.

Καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τὰ παιδικὰ εἶδη. Καπελλάκια παιδικὰ κούκους, κάλτσες, φλανέλες, ὅ,τι ἐκλεχτόν καὶ ἀγγλικῆς τελειότητος διὰ παιδικὴν ἀμφίεσιν τὸ εὐρίσκετε ἐκεῖ. Ἐπειτα ἐστράφη καὶ εἰς τὰ εἶδη τῆς γυναικείας τουαλέττας καὶ ἔφερον ὅ,τι χρειάζεται μία κυρία διὰ τὸ κομμωτήριον της. Βούρτσες, κτενάκια, κτένες, καθρεπτάκια, ἀ-

ρώματα, ψαλίδια, μαχαιράκια, συσκευαὲς ἐλοκλήρους περιποιήσεως ὀνύχων, δοντιῶν, τέλος πράγματα ποικίλα καὶ πλούσια. Ἐπειτα ὅλα τὰ ἀσπρόρουχα τῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ἡ φροντίς εἶναι ἀνατεθειμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς γυναῖκας καὶ μαζὴ μετὰ αὐτὰ καὶ μάκτρα ἀγγλικά καὶ εἶδη ταξιδίου καὶ λουτροῦ, καὶ μανδύλια μετὰ ὠραῖα μονογράμματα καὶ λινοστολὰς κρεββατιῶν κουβέρτες, τέλος, ὅλα τὰ εἶδη, τὰ ἐκλεκτότερα, τὰ ὅποια ἀνάγονται καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν τάξιν καὶ τὸ ἀληθινὸν confort κάθε σπιτιοῦ.

Καὶ δι' ὅλα αὐτὰ τιμαὶ πρωτοφανῶς συμφέρουσαι.

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Μέχρι τοῦδε πολλὰ κυρία ἐστέκοντο ἔξωθεν τοῦ ὠραίου καὶ πλουσίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καταστήματος τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, καὶ ἐθαύμαζαν τὰ ὠραῖα μεταξωτὰ ὑφάσματα, τὰ ἐκτεθειμένα ἐκεῖ, διὰ πᾶσαν χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ ἐδίσταζαν νὰ εἰσέλθουν ὅλοι, ἰδίως αἱ πολὺ οἰκονόμοι, διότι εἶχαν τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ὠραῖα αὐτὰ πράγματα δὲν ἦσαν, φεῦ! προσιτὰ εἰς ὅλα τὰ βαλάντια.

Ἄλλ' ἡ κ. Καρασταμάτη, ἡ ὅποια εἶναι ἐξυπνοτέρα ἀπὸ δέκα βιομηχάνους μαζὴ ἀνδρας, ἐσκέφθη ὅτι τὰ ὑφάσματά της ἔπρεπε νὰ εἶναι προσιτὰ εἰς ὅλας. Ὑπεβλήθη λοιπὸν εἰς τὴν θυσίαν νὰ φέρῃ νέα μηχανήματα, τόσον ἐντελέστερα, ὥστε ἡ παραγωγὴ τῆς ἐργασίας της νὰ διπλασιασθῇ χωρὶς αὐξήσιν ἐργατικῶν χειρῶν. Φυσικὰ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ τιμὴ τῶν ὑφασμάτων της μετριάζεται πολὺ καὶ τὸ κατάστημά της θὰ γείνη ἀφεύκτως τὸ κέντρον τῆς συναντήσεως ὅχι μόνον ὄλων τῶν ἐλέγαντες ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν οἰκονόμων καὶ μετρημένων εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐπιπλώσεως. Στερεὰ, ὠραῖα καὶ εὐθηλά, ἰδοὺ τί εἶναι εἰς τὸ εἶδος τὸ ἔμβλημα ὄλων τῶν ὠραίων ὑφασμάτων τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη.

Οἱ Ἀγγλοὶ ὀδοντοῖατροὶ ἀδελφοὶ κ.κ. John καὶ Alfred Walker λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν εἰς γνῶσιν τῆς ἀξιότιμου αὐτῶν πελατείας ὅτι μετώκησαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινδάρου ὑπ' ἀριθ. 4 οἰκίαν.

Messrs les dentistes John et Alfred Walker avisent leur honorable clientelle qu'ils ont transféré leur cabinet dentaire rue Pindare No 4.

Δύο κυρία Γερμανίδες, διδάσκουσαι πιάνο καὶ γερμανικὰ ζητοῦν 2 δωμάτια μικρὰ ἢ ἐν μεγάλο ἄνευ ἐπίπλων. Ἀντι ἐνοικίου προσφέρουν ὥρας διδασκαλίας τῶν ἄνω μαθημάτων. Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε ποικίλιαν δερμάτων ὄλων τῶν ζώων καὶ φόρμας τελειοτάτας καὶ κομψοτάτας εἰς τὸ μέγξ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἀπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα ὡς καὶ τὴν Διεθνῆ Ἐκθεσιν τῆς Λίλλης, ἐν ἣ ἐτιμήθη καὶ διὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του μετὰ ὅ,τι ὠραῖον ὅ,τι κομψὸν ὅ,τι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἵνα ἰκανοποιήσῃ τὴν καλαισθησίαν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατείας του.